

- 2) Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea în discuție în litigiul principal, se poate deduce din informațiile conținute într-un raport al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) că un importator nu este îndreptățit să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import. În măsura însă în care un astfel de raport nu ar conține decât o descriere generală a situației în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței naționale, acesta nu poate fi suficient prin el însuși pentru a demonstra corespunzător cerințelor legale că aceste condiții sunt efectiv îndeplinite sub toate aspectele, în special în ceea ce privește comportamentul relevant al exportatorului. În astfel de împrejurări, revine, în principiu, autorităților vamale ale statului importator sarcina de a face dovada, prin intermediul unor elemente de probă suplimentare, că eliberarea de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A incorect este imputabilă prezentării inexacte a faptelor de către exportator. Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale ale statului importator se află în imposibilitatea de a face dovada menționată, îi revine, dacă este cazul, importatorului, sarcina de a dovedi că certificatul menționat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.

(¹) JO C 111, 29.3.2016.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 16 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Handelsgericht Wien – Austria) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Cauza C-138/16) (¹)

[Trimitere preliminară — Proprietate intelectuală — Dreptul de autor și drepturile conexe în societatea informațională — Directiva 2001/29/CE — Dreptul de comunicare publică a operelor — Articolul 3 alineatul (1) — Excepții și limitări — Articolul 5 alineatul (3) litera (o) — Difuzarea programelor de televiziune printr-o rețea locală de cablu — Reglementare națională care prevede excepții pentru instalațiile care permit accesul a cel mult 500 de utilizatori abonați, precum și pentru retransmisia programelor radiodifuziunii publice pe teritoriul național]

(2017/C 151/16)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Handelsgericht Wien

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Pârâtă: Zürs.net Betriebs GmbH

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională și articolul 11 bis din Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în versiunea care rezultă din Actul de la Paris din 24 iulie 1971, astfel cum a fost modificată la 28 septembrie 1979, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care implică faptul că nu este supusă cerinței de a obține autorizația autorului, în temeiul dreptului exclusiv de comunicare publică, o transmisie concomitentă, completă și nemodificată a unor programe radiodifuzate ale organismului național de radiodifuziune, cu ajutorul cablurilor, pe teritoriul național, cu condiția ca aceasta să constituie o simplă modalitate tehnică de comunicare și să fi fost luată în considerare de autorul operei atunci când a autorizat comunicarea inițială, aspect a cărui verificare îi revine instanței de trimitere.

Articolul 5 din Directiva 2001/29, în special alineatul (3) litera (o) al acestuia, trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care implică faptul că nu este supusă cerinței de a obține autorizația autorului, în temeiul dreptului exclusiv de comunicare publică, o radiodifuziune prin intermediul unei antene colective atunci când numărul de abonați conectați la această antenă nu este mai mare de 500 și că această legislație trebuie să se aplice, prin urmare, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din această directivă, aspect a cărui verificare îi revine instanței de trimitere.

⁽¹⁾ JO C 222, 20.6.2016

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 16 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Commissione Tributaria Provinciale di Torino – Italia) – Bimotor SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

(Cauza C-211/16) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Taxa pe valoarea adăugată — Principiul neutralității fiscale — Reglementare națională care prevede un plafon maxim fix care limitează cuantumul rambursării sau al compensării creditului sau al excedentului de taxă pe valoarea adăugată)

(2017/C 151/17)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Bimotor SpA

Pârâtă: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

Dispozitivul

Articolul 183 primul paragraf din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată de Directiva 2010/45/UE a Consiliului din 13 iulie 2010, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei legislații naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care limitează compensarea anumitor datorii fiscale cu credite de taxă pe valoarea adăugată la un cuantum maxim determinat, pentru fiecare perioadă fiscală, cu condiția ca ordinea juridică națională să prevadă în orice caz posibilitatea persoanei impozabile de a recupera totalitatea creditului de taxă pe valoarea adăugată într-un termen rezonabil.

⁽¹⁾ JO C 251, 11.7.2016.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 15 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Cour d'appel de Bruxelles – Belgia) – FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA și alții

(Cauza C-253/16) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Articolul 96 TFUE — Aplicabilitate — Reglementare națională prin care se interzice serviciilor de taximetrie punerea la dispoziție de locuri individuale — Reglementare națională prin care se interzice serviciilor de taximetrie prestabilirea destinației — Reglementare națională prin care se interzice serviciilor de taximetrie racolarea clienților)

(2017/C 151/18)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'appel de Bruxelles